

ODE AAN JULES

“Dag pater, ik ben Jules. Zou u mij willen *overlezen*, want de dokters hebben gezegd dat ik kanker heb.” Jaren geleden leerde ik Jules zo kennen voor de ingang van onze kapel. Een boom van een kerel uit de Kempen, die mijn nietsvermoedende hand uitkneep als een citroen.

Jules was als vijftienjarige jongen de mijn ingegaan. Toen de mijn sloot, ging hij aan de slag in een asbestfabriek. Om te eindigen als chauffeur van een tientonner. Al heel jong moest hij een groot gezin onderhouden omdat zijn vader was omgekomen vlak na de oorlog. Na de dood van zijn vader was hij bij zijn moeder blijven wonen om de ‘sukkel’ niet alleen te laten.

We gingen de kapel binnen, waar ik probeerde te achterhalen wat hij nu precies met *overlezen* bedoelde. “*Ewel!*”, zei hij. “Dat heeft een oude pater bij ons moeder ook gedaan tijdens haar laatste momenten: samen bidden, hé.” Nog maar zelden zag ik iemand zo intens het Onzevader uitspreken als hij. “Tot de volgende keer, pater. Ik kom nog wel eens langs, want ze gaan mij *stralen geven*.” En weg was Jules. Gelukkig gaf hij mij bij het afscheid geen hand meer ...

Dat scenario herhaalde zich om de paar weken tot ik Jules plotse-ling een hele tijd niet meer zag. Op een ochtend kreeg ik telefoon van een longafdeling. “We zijn op zoek naar dé pater.” Of ik dat misschien kon zijn, vroeg de verpleegkundige aan de lijn lachend. En jawel, daar lag onze Jules met zijn grote lijf in een streepjespyjama in bed. “Ik heb een ambetante hoest die maar niet wil overgaan”, fluisterde hij met hese stem.

“Luister, ik wil dat gij nog iets voor mij doet. Mijn twee broers die ik nog heb, moeten hier langskomen. We hebben elkaar in jaren niet gezien. Het zijn koppige ezels. Ze wilden het huis van ons moeder verkopen, maar ik wilde dat niet. Maar als ze komen, gaan we nog eens samen bidden voor ik de pijp uit ben.” Ik belde beide broers op.

Diezelfde avond kwamen Jules’ broers nog langs. Buiten een “Yo, Jules” vanuit het deurgat werd er niet veel gezegd. Maar toen ze Jules de handen oplegden bij het gebed, zag ik wel een traan big-

“

“Nog maar zelden zag ik iemand zo intens het Onzevader uitspreken”

gelen op de wang van de jongste broer. Hun stille aanwezigheid zei veel meer dan woorden zouden kunnen.

Toen ze weg waren, gaf Jules mij zijn Mariabeeldje mee. “Ik had dat altijd bij mij”, zei hij. “Eerst beneden in de mijn en later in *mijne camion*. Bewaar het goed en denk af en toe nog eens aan mij.” Twee dagen later is Jules gestorven. Zijn beeldje staat bij mij thuis. En ’s avonds zeg ik wel eens tegen Onze-Lieve-Vrouw: “Zorg goed voor Jules, hé!”

Elke keer knipoogt Onze-Lieve-Vrouw terug. Nu maar hopen dat Jules haar geen hand geeft ...

Lucas Lissnyder

Lucas is een van de pastors in UZ Leuven. Wil je met een pastor spreken? Neem dan contact op met de verpleegeenheid of met het secretariaat: tel. 016 34 86 20.

